

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 389/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. Ď., B., vo veci namietaného porušenia práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pp 51/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. Ď. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2010 doručená sťažnosť Ing. P. Ď., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pp 51/2010. Sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 16. júla 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že:

„Sťažovateľ vykonával od 15. 2. 2010 trest odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody K.

Sťažovateľ podal dňa 2. 3. 2010 návrh na jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody na Okresný súd Košice 2.

Listom z 18. 4. 2010 požiadal sťažovateľ Okresný súd Košice 2 o vytýčenie pojednávania tak, aby mohla byť zachovaná zákonná 60-dňová lehota na rozhodnutie o mojom návrhu od jeho doručenia súdu v zmysle § 415 ods. 3 TP.

Okresný súd Košice 2 vytýčil termín verejného zasadnutia o mojom návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody na 18. mája 2010.

Konanie o predmetnom návrhu bolo na Okresnom súde Košice 2 vedené pod č.k. 3 Pp 51/2010.

Okresný súd Košice 2 návrhu sťažovateľa vyhovel a uznesením z 18. 5. 2010 ho podmienené prepustil z výkonu trestu odňatia slobody. ...“

Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie v sťažnosti ďalej uviedol:

„Zákonodarca považoval za primeranú lehotu na rozhodnutie o návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody lehotu 60 dní od doručenia takéhoto návrhu, pričom sťažovateľ má za to, že pod lehotou na rozhodnutie sa myslí lehota na právoplatné rozhodnutie, teda prvostupňový súd musí prejednať vec tak, aby druhostupňový súd mal reálny časový priestor na rozhodnutie o prípadnom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, to všetko v lehote 60 dní od podania návrhu na podmienené prepustenie podľa § 415 ods. 1 alebo ods. 2 TP.

Sťažovateľ má za to, že len takýto postup prvostupňového súdu, t.j. postup, ktorý umožní dodržať zákonom stanovenú 60-dňovú lehotu na konečné a právoplatné rozhodnutie o návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je možné považovať za správny úradný postup. A contrario, každý iný postup prvostupňového súdu, znemožňujúci dodržanie uvedenej zákonnej lehoty, je nesprávnym úradným postupom.

Sťažovateľ má za to, že Okresný súd Košice 2 tým, že vytýčil pojednávanie vo veci jeho návrhu z 2. 3. 2010 na jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody až na 18. 5. 2010, hoci bol na možné porušenie zákona sťažovateľom upozornený, porušil

právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru na prejednanie vecí v primeranej lehote a zároveň sa takýmto postupom dopustil nesprávneho úradného postupu.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Košice 2 porušil právo Ing. P. Ď. podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dobrou rozhodovania o jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody z 2. marca 2010.

Okresný súd Košice 2 je povinný zaplatiť Ing. P. Ď. primerané finančné zadostučinenie vo výške 5000,- EUR (slovom päťtisíc EUR) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Ing. P. Ď. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia a náhradu trov konania do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Sťažovateľ s poukazom na svoje osobné, majetkové a zárobkové pomery, ktoré zdokladoval, zároveň požiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, „*nakolko je to potrebné na ochranu jeho práv*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pp 51/2010. K porušeniu sťažovateľových práv malo dôjsť tým, že okresný súd vo veci jeho návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nerozhodol v zákonom ustanovenej lehote podľa § 415 ods. 3 Trestného poriadku, čím sa zároveň okresný súd dopustil nesprávneho úradného postupu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Podľa zistenia ústavného súdu návrh na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody bol doručený okresnému súdu 3. marca 2010 (sťažovateľ v sťažnosti uviedol ako dátum doručenia žiadosti okresnému súdu 2. marec 2010). O tomto návrhu

okresný súd rozhodol 18. mája 2010 tak, že návrhu na podmienené prepustenie sťažovateľa vyhovel. Konanie bolo ako celok právoplatne skončené 18. mája 2010, pretože sa obe strany, t. j. sťažovateľ, ako aj prokurátor vzdali svojho práva na podanie opravného prostriedku proti uzneseniu okresného súdu.

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie bolo na okresnom súde právoplatne skončené 18. mája 2010. Sťažovateľ sa napriek tomu obrátil na ústavný súd so svojou sťažnosťou podanou na poštovú prepravu 16. júla 2010 (doručená ústavnému súdu bola 20. júla 2010), t. j. v čase, keď porušenie označeného práva na súde, ktorý sťažovateľ označil za účastníka konania, už netrvalo a konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Ústavný súd napokon poukazuje aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého je v súlade s praxou ústavného súdu preskúmavať podobné sťažnosti, iba ak napadnuté konanie stále prebieha (prípád Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05, 3. marec 2009).

Pretože sa sťažovateľ v predmetnej veci domáhal ochrany svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2010